

v Římě 30. dubna 1970
o svátku svaté Kateřiny Sienské

LIST MAGISTRA ŘÁDU K 800. VÝROČÍ NAROZENÍ SVATÉHO DOMINIKA

BRATR ANICETO FERNANDEZ, VELMISTR ŘÁDU BRATŘÍ KAZATELŮ, POSÍLÁ VŠEM BRATŘÍM A SESTRÁM, ČLENŮM RODINY SV. DOMINIKA POZDRAV, PŘÁNÍ SÍLY A HORLIVOSTI VE SVATÉ VÍŘE.

Rok 1970 znamená osmisté výročí narození SVATÉHO DOMINIKA. V lednu minulého roku jsem měl radost, že jsem slavil toto výročí v klášteře v Prouille, tam, kde náš blažený Otec položil základy řádu.

Jubilejní rok se oficiálně začíná 7. května 1970 a skončí 4. srpna 1971. Jsou již připravovány mnohé pobožnosti a poutě, především na velkých místech dominikánského řádu, jako jsou Caleruega, Toulouse, Řím a Bologna. Vyzývám všechny provincie, konventy, rozjímavé kláštery a kongregace sester dominikánek, aby horlivě slavily tento jubilejní rok, v němž chceme Pánu Bohu děkovat, že dal své Církvi SVATÉHO DOMINIKA.

Výročí není jen návrat k minulosti. Nese také pečeť přítomnosti a ptá se nás na naši věrnost milosti, kterou jsme obdrželi včera. V této chvíli prožívá Církev hodiny nepokoje. Je tím poznamenán život každého z nás i život našich komunit. V jiných dobách našich dějin snad stačilo obnovit formy našeho řádového života anebo naší služby Církvi. Tento úkol je stále nutný a naše kapituly nás k němu ustavičně vybízejí, abychom se ho chopili. Ale dnes se s tím nemůžeme spokojit. Jdeme-li k jádru otázek, které si kladou lidé uprostřed našeho měnicího se světa, zjistíme, že otázka, která se jim vnucuje a již ani my neunikneme, je otázkou základní:

„ZA KOHO MNE POKLÁDÁTE?“ (Mt 16, 15)

Jde spíše o náš život s Kristem než o naši víru v Krista. Neboť nejsme-li jím opravdu uchvácení, je naše slovo prázdné a náš řeholní život už nemá smysl.

Na tuto otázku dnes od Vás žádá odpověď ten, kdo u Vás zaujímá místo svatého Dominika. Dej Bůh, aby z vašeho nejhlubšího nitra vytryskla odpověď jako kdysi se rtů Apoštolových: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života“ (Jan 6,68).

Jestliže naší odpovědi chybí přesvědčivost, jestliže se v nás neposiluje Otcovým Duchem vnitřní člověk, jestliže nejsme zakořenění a založeni v lásce (Ef 3, 16-17), všechna obnova našich institucí a naší činnosti zanechá u nás neuspokojení. Dříve nebo později se obrátí dokonce v neúspěch. Ano, duše je formou a životem těla.

Bud je ono hledání, které je naším posláním, zaměřeno k podstatnému, k TOMU, který je PRAVDOU našeho života a našeho slova, a pak temnoty, kterými procházíme, vyústí uží už

do světla; nebo nás vedou příliš lidské sny k plánům více méně přizpůsobeným tomu, co podle našeho zdání očekává od naší činnosti dnešní svět, a tu se rozplynou jeden po druhém v nicotě. Sotva otevřeme nové perspektivy a usilujeme o nová podnikání, už budou napadány. Nebudeme-li stavět na skále, proniknou nás pochybnosti a neklid, a už nebudeme před lidmi svědky pokoje a radosti Evangelia.

V této hodině našich dějin musí pro nás mít zcela zvláštní půvab slova Apoštolova: „*My však jsme nepřijali ducha tohoto světa, nýbrž DUCHA, který je z BOHA, abychom věděli, čím nás bůh obdařil. O tom také mluvíme, ne slovy naučenými lidskou moudrostí, ale naučenými od DUCHA, takže duchovní věci vykládáme mluvou duchovní*“ (1 Kor 2,12-13).

Jde tedy o to ztratit se v Kristu, abychom se v něm znova našli, ne s ospravedlněním pouze lidským, ale se spravedlností, která pochází z víry a která dá smysl a hodnotu všemu, co podnikáme.

Svatý Dominik, který nás povolal k pokračování ve svém díle, nás žádá, abychom se podívali na svůj život – na svůj život osobní, na, život svých konventů, provincií, kongregací, celého Řádu – ve světle toho povolání, které on přijal první: zvěstovat EVANGELIUM lidem, a pro toto hlásání věnovat celý svůj život EVANGELIU.

Musíme volit: buď se opět cele ponořit do Kristova tajemství nebo zradit svatého Dominika.

V hodině, kdy Církev bolestně rodí nové lidstvo, vystihl OTEC KAZATELŮ pronikavým pohledem, osvíceným Duchem Božím, typ člověka, jehož bylo nezbytně třeba, aby zpřístupnil své době poselství spásy. Pochopil, že pro hlásání Kříže nestačí řeči učených. Je třeba, svědků, kteří se hledí připodobňovat obrazu SLUŽEBNÍKA, který se obětoval za život světa.

Řád, který založil, netouží po ničem jiném, nebo čerpá celou svou inspiraci ze života a poslání Apoštolů.

Svatý Dominik, více než kdokoliv jiný, chápal, že má-li být Slovo Boží hlášáno, neobejde se bez řeči, a že mají-li mu lidé rozumět, musí užívat slov, jimiž oni hlasitě vykřikují svou bídu a vyjadřují své naděje.

Jako rozsévač, který svěruje sítě úrodné půdě, nebojí se rozptýlit své bratry, aby vstoupili do školy lidí a nabyli schopnosti hlásat Evangelium jejich řečí.

Byl ještě silněji přesvědčen, že poznání Krista se ne vynoří jako výslednice bádání o tom, co je v člověku. Poznání Krista je ZJEVENÍ, které nikdy, nemohlo lidem přijít na mysl, co učinil Bůh ze své LÁSKY v chudobě SLOVA od vtělení až na smrt kříže.

Abychom poznali tuto pravdu, je třeba mít ucelivost chud'asa, který věří v Boha, v Toho, jenž dovede vyvolat život ze smrti a který volá nicotu k bytí. Chceme-li mít účast na plodnosti tohoto poznání, musíme souhlasit se smrtí obilného zrna.

Muž plný Evangelia, svatý Dominik, byl také mužem Církve. To dvojí je vlastně jedno. Svatý Dominik má pronikavý smysl pro potřeby Církve své doby, citlivě vnímá podněty hierarchie, má živé účastenství na starostech HLAVY CÍRKVE, bystře rozpoznává, co Církev právě potřebuje. Dělá v Církvi, IN MEDIO ECCLESIAE, to, co katharští a valdenští dělají kázáním, které Bůh neosvěcuje, protože je bez pověření. S jistotou, že vychází vstříc nejvyššímu Veleknězi, spěchá do Říma, aby vyprosil na Inocenci III. potvrzení svého Řádu. Od té doby se množí papežské buly v jeho prospěch. Ty takřka stupňují a svou podporou doprovázejí

a potvrzují nejdůležitější Dominikovy apoštolátní iniciativy. Svoboda a odvaha apoštola, posilněné tímto podrobením Petrovu Stolci, mohou se rozvíjet v jistotě, že plní vůli Otce, který je v nebesích.

+ + +

V této vážné chvíli dějin CÍRKVE I ŘÁDU se od nás žádá, abychom dořešili do všech důsledků otázky, které k nám pronikají voláním svatého Dominika.

Je to skutečně ještě Kristus, který v nás vydává svědectví? Dává ON smysl našim slovům? Jestliže se. jeho tvář nějak zastírá v našem kázání, že vlastně jen dělá místo pro nejkrásnější naděje lidstva, budeme ještě hlásat Radostnou zvěst Evangelia tomu člověku, jenž má hlad, třeba o tom sám neví, po ŽIVOTĚ, který mu slibuje Bůh?

Je to vskutku sám Pán Ježíš, který nás uchvacuje a usměřňuje k plnění Božího úradku o tomto světě? Jestliže jeho přítomnost není už pojátkem našeho bratrského společenství, je naše lidská láska ještě znamením toho SMÍŘENÍ, které chce naše slovo vyhlášovat?

Je Kristus silou, která nás udržuje před Neviditelným? Umíme se ještě uchýlit do ústraní, zavřít za sebou dveře své cely, oslavovat OTCE, který je tam v skrytu, zápasit v modlitbách bez ustání s NÍM a proti sobě za Boží Církev a naše bratry-lidi?

Jenom v Církví můžeme uslyšet a zvěstovat tajemství spásy. Toto společenství s Církví má pro nás znamenat solidaritu ve sdílení a pozornosti na opravdovost svědectví našeho života. Je to především řeholní poslušnost k Učitelkému úřadu Církvě v jeho různých instancích, na prvním místě k tomu, jehož svatá Kateřina Sienská ráda nazývala "Kristem na zemi". V touze sdělovat stále a všude to, co Duch Svatý chce říci Církví, musíme být opravdu věrnými svědky jeho učení.

Konečně: Řád musí být stále týž a stále nový, jinak by nebyl hoden svého ZAKLADATELE. Nejsme v jistých chvílích v pokušení zaměňovat pravou obnovu, jak ji přikazuje Církev II. Vatikánským koncilem, za pouhý výmysl, který odpovídá jen našim vlastním nápadům?

Snažíme se opravdu poctivě žít podle nových Stanov a vracíme se rádi k základnímu zákonu, který má být srdcem našeho povolání KAZATELŮ? Neuzavíráme se do neplodné lítosti nad minulostí, zatímco je tu přítomný úkol, dobře chápat, co který z nás má přinést ke společnému dílu, abychom šli všichni společně dopředu na vytčené cestě?

Aby svatý Dominik probudil a oživil naši víru, říká nám v "Pravidle života", co po nás žádá:

jednomyslnost ve společném životě,
věrnost naší profesi evangelijních rad,
horlivost ve společném slavení ofícia a
v soukromé modlitbě,
houževnatost ve studiu,
vytrvalost v řeholní observanci.

Tento způsob života nám ukládá určitou kázeň, a tak uspořádává náš život, jak to říkají naše Stanovy, tím, že podporuje náš úmysl co nejvěrněji následovat JEŽÍŠE KRISTA, a uschopňuje nás k daleko účinnějšímu apoštolátnímu životu.

Tato výzva bratřím platí všem ostatním členům dominikánské rodiny – sestrám rozjímavého řádu a kongregací, členům světských institutů nebo bratrstev svatého Dominika – každému podle jeho vlastního povolání.

+ + +

MILOVANÍ BRATŘI A SESTRY,

tento list chce být výzvou nebo též vyburcováním. Jeho slova dosáhnou svého plného smyslu a ponесou užitek jen tehdy, naleznou-li u nás dokonalé vyznění v DUCHU SVATÉM!

Tažme se před JEŽÍŠEM KRISTEM, čím jsme, čím chceme a máme být v této poslední čtvrtině století, v němž ŘÁD prožil tak veliký rozkvět.

Svěřuji tento list MATEŘSKÉ. OCHRANĚ PANNY MARIE.

Blahoslavená, že uvěřila! Ať nám dá, abychom žili čím dále lépe V RADOSTI A HORLIVOSTI VÍRY!

Z celého srdce VÁM VŠEM ŽEHNÁM JMÉNEM SVATÉHO DOMINIKA.

U SVATÉ SABINY,
O SVÁTKU SVATÉ KATEŘINY SIENSKÉ 30. 4. 1970
P. ANICET FERNANDEZ,
VELMISTR ŘÁDU KAZATELSKÉHO.